

Zaak C-105/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

15 februari 2022

Verwijzende rechter:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 april 2021

Verzoekende partij:

P.M.

Verwerende partij:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie

BESLISSING

27 april 2021

De Naczelny Sąd Administracyjny (hoogste bestuursrechter, Polen; hierna: „NSA”) [omissis]

[omissis] [samenstelling van de rechtsprekende formatie]

heeft

na op **27 april 2021**

ter besloten terechtzitting in de **Izba Finansowa** (financiële kamer)

kennis te hebben genomen van

het cassatieberoep van **P. M.**

tegen de uitspraak van de **Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie** (bestuursrechter in eerste aanleg Warschau, Polen; hierna: „WSA”)

van **9 september 2020**

dossiernummer [OMISSIS]

in de zaak van het beroep van **P. M.**

tegen het besluit van de **Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie** (directeur van de belastingdienst Warschau, Polen; hierna: „directeur”)

van **13 augustus 2019 nr. [...]**

tot **weigering van teruggaaf van accijns**

beslist:

1) Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 [omissis] VWEU de volgende prejudiciële vraag gesteld:

Moeten artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (geconsolideerde versie van 2012 – PB 2012, C 326, blz. 1), het beginsel dat de accijns slechts in een enkele fase wordt geheven als belasting op het werkelijke verbruik, en het evenredigheidsbeginsel aldus worden uitgelegd dat zij zich tegen de toepassing van een nationale bepaling als artikel 107, lid 1, van de ustawa o podatku akcyzowym (accijnswet) van 6 december 2008 (Dz. U. 2020, volgnr. 722, zoals gewijzigd) verzetten voor zover deze bepaling in de weg staat aan de teruggaaf van naar evenredigheid berekende accijns aan een belastingplichtige wegens de uitvoer van een geregistreerde personenauto, in verhouding tot de duur van het gebruik van deze auto op het nationale grondgebied?

2) [omissis] [schorsing van de behandeling]

Motivering

I. Toepasselijke bepalingen

Unierecht

1. Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [omissis]

Artikel 56

In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht.

Het Europees Parlement en de Raad kunnen, volgens de gewone wetgevingsprocedure, de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing verklaren ten gunste van de onderdanen van een derde staat die diensten verrichten en binnen de Unie zijn gevestigd.

2. Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte [omissis]

Artikel 36

1. In het kader van de bepalingen van deze Overeenkomst zijn er geen beperkingen van het vrij verrichten van diensten binnen het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen ten aanzien van de onderdanen van de lidstaten van de EG en de EVA-staten die in een andere lidstaat van de EG of een EVA-staat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoefte de dienst wordt verricht.

2. De bijlagen IX tot en met XI bevatten specifieke bepalingen inzake het vrij verrichten van diensten.

Nationaal recht

Ustawa o podatku akcyzowym (accijnswet) van 6 december 2008 (Dz. U. 2019, volgnr. 864, zoals gewijzigd; hierna: „accijnswet”)

Artikel 107, lid 1

Een entiteit die het recht heeft verkregen om als eigenaar te beschikken over een personenauto die niet eerder op het nationale grondgebied is geregistreerd overeenkomstig de bepalingen inzake het wegverkeer en waarover op het nationale grondgebied de accijns is voldaan, heeft, wanneer zij deze auto intracommunautair levert of uitvoert dan wel wanneer deze levering of uitvoer voor haar rekening plaatsvindt, recht op teruggaaf van de accijns indien daartoe bij het bevoegde hoofd van de belastingdienst een passend verzoek wordt ingediend binnen een jaar na de datum van de intracommunautaire levering of de uitvoer van die auto.

II. Feiten

Procedure bij de belastingautoriteiten

- 1 Bij verzoek van 5 maart 2019 heeft P.M., die een economische activiteit verricht onder de naam N. (hierna: „partij”), de Naczelnik Urzędu Skarbowego (hoofd van de belastingdienst) [...] verzocht om teruggaaf van accijns ten belope van 5 983 Poolse zloty (PLN) wegens de uitvoer van de personenauto van het merk BMW [...] met VIN-nr. [...]. In deze zaak is vastgesteld dat de partij een AKC-U-aangifte heeft ingediend, die in het systeem Z. voor financiële en boekhoudkundige zaken

is geregistreerd onder het nummer [...], en dat zij de accijns heeft voldaan over de intracommunautaire verwerving van de personenauto waarop dat verzoek betrekking had.

- 2 Het hoofd van de belastingdienst [...] heeft bij besluit nr. [...] van 29 april 2019 geweigerd om aan de partij de accijns ten belope van voormeld bedrag terug te betalen wegens de uitvoer van die personenauto naar Noorwegen. De autoriteit heeft namelijk vastgesteld dat de partij niet heeft voldaan aan de voorwaarde dat het voertuig in kwestie niet eerder op het nationale grondgebied mag zijn geregistreerd overeenkomstig de bepalingen inzake het wegverkeer. Op 9 augustus 2017, dat wil zeggen vóór de uitvoer van de auto op 7 maart 2018, is deze immers in Polen geregistreerd.

De autoriteit heeft vastgesteld dat „de datum van registratie van een voertuig de datum van de voorlopige, ambtshalve verrichte registratie naar aanleiding van de indiening van de aanvraag tot registratie van een voertuig is. Deze voorlopige registratie maakt deel uit van het registratieproces dat tot doel heeft auto's permanent toe te laten tot het verkeer op het nationale grondgebied”.

- 3 De directeur heeft het besluit van de autoriteit van eerste aanleg bij besluit van 13 augustus 2019 bevestigd en heeft daaraan toegevoegd dat de partij naar zijn mening evenmin had voldaan aan de voorwaarde dat de personenauto door de betrokkene zelf is uitgevoerd dan wel door iemand anders voor zijn rekening is uitgevoerd (op deze kwestie heeft de prejudiciële vraag evenwel geen betrekking).

Uitspraak van de rechter in eerste aanleg

- 4 Bij vonnis van 9 september 2020 in zaak [omissis] heeft de WSA het door de partij ingestelde beroep tegen het besluit van de directeur van 13 augustus 2019 tot weigering van teruggaaf van accijns verworpen.

De rechter in eerste aanleg heeft vastgesteld dat de beroepsautoriteit in deze zaak terecht heeft aangenomen dat er geen gronden waren voor teruggaaf van accijns aan de partij wegens de uitvoer van de personenauto, aangezien niet is voldaan aan alle voorwaarden van artikel 107, lid 1, van de accijnswet. Uit het dossier blijkt namelijk dat de auto vóór de uitvoer ervan in Polen was geregistreerd overeenkomstig de bepalingen inzake het wegverkeer, hetgeen de reden was waarom de teruggaaf van accijns in deze zaak is geweigerd.

Procedure bij de NSA

- 5 De partij heeft voornoemd vonnis in zijn geheel aangevochten op grond dat de rechter in eerste aanleg inbreuk had gemaakt op onder meer de artikelen 8, 10, 13, 14, 15, 25, 36 en 37 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (PB 1994, L 1, blz. 3; hierna: „EER-Overeenkomst”), gelezen in samenhang met artikel 1 van de ustawa o ratyfikacji Porozumienia w sprawie udziału Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej,

Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej w Europejskim Obszarze Gospodarczym, podpisanego w Brukseli 14 października 2003 r. (wet tot bekrachtiging van de op 14 oktober 2003 te Brussel ondertekende Overeenkomst betreffende de deelname van de Tsjechische Republiek, de Republiek Estland, de Republiek Cyprus, de Republiek Hongarije, de Republiek Letland, de Republiek Litouwen, de Republiek Malta, de Republiek Polen, de Republiek Slovenië en de Slowaakse Republiek aan de Europese Economische Ruimte) van 16 april 2004 (Dz. U. 2004, nr. 130, volgnr. 1375), junctis artikel 9 en artikel 87, lid 1, van de Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (grondwet van de Republiek Polen), doordat die rechter deze bepalingen onjuist had toegepast, dat wil zeggen doordat hij in de onderhavige zaak niet die bepalingen maar artikel 107, lid 1, van de accijnswet had toegepast, hetgeen heeft geleid tot schending van de fundamentele beginselen van het vrije verkeer van goederen en diensten, het beginsel van de eenmalige heffing van accijns als belasting over het verbruik, het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie, meer bepaald door de ontoelaatbare inperking van de kring van entiteiten die om teruggaaf van accijns kunnen verzoeken in het geval van de intracommunautaire levering of de uitvoer van een personenauto.

Ter ondersteuning van dit middel heeft de partij onder meer aangevoerd dat de weigering om op zijn minst de naar evenredigheid berekende accijns op het uitgevoerde voertuig terug te betalen in verhouding tot de duur van het gebruik ervan op het nationale grondgebied (verbruiksperiode) het in het Verdrag neergelegde beginsel van het vrije verkeer van goederen en diensten (daaronder begrepen het handelsverkeer) schendt en in strijd is met het beginsel van de eenmalige heffing van accijns alsook met het evenredigheidsbeginsel. Indien namelijk deze accijns in Polen niet aan de verkoper wordt terugbetaald, moet hij worden aangerekend aan de buitenlandse koper, die in dat geval naast deze accijns tevens de bijkomende accijns in zijn land moet betalen. Dit heeft uiteraard tot gevolg dat de prijs van het voertuig op ongerechtvaardigde wijze wordt verhoogd en dat de mededingingspositie van de Poolse verkoper ter zake van de verkoop van een dergelijk voertuig op de buitenlandse markt drastisch wordt ingeperkt, waardoor het beginsel van gelijkheid in handelsbetrekkingen wordt geschonden.

Gelet op het voorgaande heeft de partij verzocht om vernietiging van het bestreden vonnis in zijn geheel en toewijzing van het beroep, en subsidiair om vernietiging van dat vonnis in zijn geheel en terugverwijzing van de zaak naar de rechter in eerste aanleg.

III. Redenen voor het verzoek van de nationale rechter (NSA) om een prejudiciële beslissing

- 6 Naar het oordeel van de NSA vereist de beslissing op het door de partij ingestelde cassatieberoep een antwoord van het Hof op de vraag naar de uitlegging en de wijze van toepassing van artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van

de Europese Unie [omissis] (hierna: „VWEU”) en naar het beginsel van de eenmalige heffing van accijns als belasting op het werkelijke verbruik en het evenredigheidsbeginsel. Het ingestelde cassatieberoep bevat een middel waarbij wordt gewezen op schending van de artikelen 8, 10, 13, 14, 15, 25, 36 en 37 van de EER-Overeenkomst, waarvan de regels – met name de artikelen 36 en 37 – tevens tot uiting komen in de artikelen 56 en 57 VWEU.

De EER-Overeenkomst is op 13 december 1993 namens de toenmalige Europese Gemeenschappen goedgekeurd door de Raad en de Commissie. De materiële rechtsgrondslag daarvoor was artikel 238 van het EEG-Verdrag (thans artikel 217 VWEU).

- 7 Volgens artikel 267 VWEU is een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, gehouden om in een bij deze instantie aanhangige zaak aan het Hof een vraag te stellen over de uitlegging van de Verdragen en de handelingen van de instellingen, organen of instanties van de Unie.

Prejudiciële vraag

- 8 Bij de behandeling van het cassatieberoep in de onderhavige zaak is bij de NSA twijfel gerezen over het middel waarmee wordt aangevoerd dat artikel 107, lid 1, van de accijnswet in strijd is met het beginsel van het vrije verkeer van goederen en diensten (daaronder begrepen het handelsverkeer) als bedoeld in artikel 56 VWEU (artikel 36 van de EER-Overeenkomst), dat in de weg staat aan discriminatie van entiteiten uit andere lidstaten en aan elke andere beperking die het vrij verrichten van diensten onmogelijk maakt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt.

De NSA vraagt zich met name af of een dergelijke regeling (artikel 107, lid 1, van de accijnswet) er niet toe leidt dat binnenlandse ondernemers die personenauto's naar derde landen uitvoeren (of intracommunautaire leveringen van dergelijke auto's verrichten) minder concurrerend worden ten opzichte van ondernemers uit andere landen van de Unie die dergelijke voertuigen uitvoeren (of intracommunautair leveren), namelijk doordat de enkele registratie van een uitgevoerde personenauto in Polen hen belet de door hen betaalde accijns terug te vorderen, althans naar evenredigheid met de duur van het gebruik van die auto in Polen.

Tevens is twijfel gerezen over de vraag of een regeling als artikel 107, lid 1, van de accijnswet niet in strijd is met het beginsel dat de accijns slechts in een enkele fase wordt geheven als belasting over het werkelijke verbruik en met het evenredigheidsbeginsel, doordat deze regeling eraan in de weg staat dat op zijn minst de naar evenredigheid berekende accijns wegens de uitvoer van een eerder geregistreerde personenauto aan de belastingplichtige wordt terugbetaald in verhouding tot de duur van het gebruik van die auto in Polen.

- 9 Personenauto's zijn geen accijnsgoed maar worden in Polen niettemin aan de accijns onderworpen. De rechtsgrondslag daarvoor is onder meer vervat in artikel 1, lid 3, onder a), van richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (PB 2009, L 9, blz. 12), waarin met zoveel woorden is bepaald dat de lidstaten belastingen kunnen heffen over andere producten dan accijnsgoederen, mits dit niet leidt tot extra formaliteiten in verband met het overschrijden van een grens.

Een dergelijke belasting is geen geharmoniseerde accijns, maar de invoering ervan en de regels voor de inning ervan moeten in overeenstemming zijn met de belastingregels die op accijnzen van toepassing zijn wat betreft de vaststelling van de belastinggrondslag, de berekening van de belasting, de inning en de controle van de belasting alsook de teruggaaf ervan.

Zoals het Hof heeft opgemerkt in punt 23 van de beschikking van 27 juni 2006, Van de Coevering, C-242/05, EU:C:2006:430, is de belasting op motorvoertuigen niet geharmoniseerd, zodat de lidstaten op dit gebied vrijelijk hun fiscale bevoegdheid uitoefenen mits zij daarbij het gemeenschapsrecht in acht nemen (zie ook arrest van 21 maart 2002, Cura Anlagen, C-451/99, EU:C:2002:195, Jurispr. blz. I-3193, punt 40).

- 10 De heffing van accijns op personenauto's in Polen is eenmalig van aard en heeft betrekking op de intracommunautaire verwerving, de invoer en de eerste verkoop van personenauto die in Polen niet geregistreerd zijn. Op latere verkopen wordt in beginsel geen accijns geheven.
- 11 In artikel 107 van de accijnswet zijn de basisregels vastgesteld voor de teruggaaf van accijns die is betaald op personenauto's die vervolgens naar een andere lidstaat worden vervoerd of uitgevoerd.

Volgens de bewoordingen van artikel 107 van de accijnswet heeft een entiteit die het recht heeft verkregen om als eigenaar over een personenauto te beschikken, een recht op teruggaaf indien op de betreffende auto accijns is betaald in Polen. Het recht op teruggaaf bestaat dus ongeacht of de accijns is voldaan naar aanleiding van de eerste verkoop in Polen, een intracommunautaire verwerving of de invoer van het voertuig. De basisvoorwaarde voor teruggaaf is, naast de betaling van de accijns, de bevestiging dat de personenauto buiten het Poolse grondgebied is gebracht.

Daarentegen bestaat er geen recht op teruggaaf indien de auto ooit al is geregistreerd in de zin van de ustawa-Prawo o ruchu drogowym (wet op het wegverkeer) van 20 juni 1997 (Dz. U. 2020, volgnr. 110, zoals gewijzigd; hierna: „wet op het wegverkeer”). In de praktijk sluit dit het recht op teruggaaf van accijns uit ten aanzien van voertuigen die geregistreerd zijn voordat zij Polen hebben verlaten, ook al ging het daarbij slechts om een voorlopige registratie als

bedoeld in artikel 74 van de wet op het wegverkeer (bijvoorbeeld met het oog op het vervoer van het voertuig naar het buitenland).

Voor ogen dient evenwel te worden gehouden dat deze voorwaarde moet worden uitgelegd in overeenstemming met het beginsel dat de accijns een belasting op het verbruik is, en niet in overeenstemming met de regels van de wet op het wegverkeer die betrekking hebben op de registratie van voertuigen. Derhalve moet ervan worden uitgegaan dat de enkele registratie van een personenauto niet in de weg staat aan de teruggaaf van accijns indien de betreffende personenauto niet voor verbruik in Polen bestemd was of is.

- 12 Zelfs indien daarentegen wordt aangenomen dat de registratie van een voertuig moet worden gelijkgesteld met de aanvang van het verbruik ervan in Polen, al was het maar tijdelijk, namelijk totdat de betreffende personenauto buiten het nationale grondgebied is gebracht, lijkt het met artikel 56 VWEU (artikel 36 van de EER-Overeenkomst), alsmede met het beginsel dat de accijns als belasting op het werkelijke verbruik slechts in een enkele fase wordt geheven en met het evenredigheidsbeginsel, in strijd te zijn om een belastingplichtige die accijns heeft betaald volledig de mogelijkheid te ontnemen om deze belasting terug te krijgen, omdat er geen regeling bestaat die voorziet in de gedeeltelijke (evenredige) teruggaaf van accijns in verhouding tot de duur van het gebruik (registratie) van de auto op het nationale grondgebied.

Indien het gebruik (verbruik) van de personenauto ondanks de registratie ervan niet op het nationale grondgebied zal plaatsvinden of van korte duur zal zijn, lijkt de heffing van accijns op dat voertuig in Polen voor het volledige bedrag namelijk niet alleen onverenigbaar met het beginsel van de heffing van belasting op goederen op de plaats van het verbruik ervan, maar tevens met het beginsel van het vrije verkeer van goederen – in dit geval personenauto's – binnen de Europese Unie, tussen de verschillende lidstaten en in het handelsverkeer met derde landen.

- 13 Zoals het Hof heeft opgemerkt in zijn beschikking van 27 juni 2006, Van de Coevering, C-242/05, EU:C:2006:430, is een nationale wettelijke regeling op grond waarvan een bedrag aan belasting wordt geheven dat niet evenredig is aan de duur van het gebruik van de auto in de betrokken lidstaat, zelfs indien zij een legitiem en met het Verdrag verenigbaar doel nastreeft, in strijd met de artikelen 49 tot en met 55 EG wanneer zij van toepassing is op in een andere lidstaat gehuurde en geregistreerde voertuigen die in beginsel niet bestemd zijn voor duurzaam gebruik in eerstgenoemde lidstaat en daar ook feitelijk niet duurzaam worden gebruikt, tenzij het doel ervan niet kan worden bereikt door de invoering van een belasting die evenredig is aan de duur van het gebruik van de auto in die staat (punt 29).

Die beschikking had weliswaar betrekking op de verhuur van een auto, maar dat betekent niet dat het daarin geformuleerde beginsel – te weten dat een belasting als de accijns in verhouding moet staan tot de duur van het gebruik van het

voertuig in de betrokken lidstaat – niet kan worden toegepast op de verkoop van een auto.

- 14 In dit verband moet voor ogen worden gehouden dat zodra een auto naar een andere lidstaat of naar een derde land wordt vervoerd, in beginsel aldaar lokale verbruiksbelastingen of met de Poolse accijns vergelijkbare belastingen over die auto worden geheven, wat bij niet-terugbetaling van de accijns in Polen kan wijzen op schending van het beginsel van de eenmalige heffing van deze belasting. Uiteraard heeft dit ook tot gevolg dat de prijs van het voertuig wordt verhoogd en dat de mededingingspositie van de Poolse verkoper ter zake van de verkoop van een dergelijk voertuig op de buitenlandse markt in aanzienlijke mate wordt aangetast, wat tevens schending van het beginsel van gelijkheid in handelsbetrekkingen kan opleveren en dus in strijd is met artikel 56 VWEU (artikel 36 van de EER-Overeenkomst). Tevens rijst er twijfel over de vraag of een regeling als artikel 107, lid 1, van de accijnswet – die tot gevolg heeft dat telkens wanneer een buiten Polen gebrachte personenauto is geregistreerd op het nationale grondgebied (al was het maar voorlopig), aan de betrokken belastingplichtige de mogelijkheid wordt ontnomen om op zijn minst de door hem voldane accijns terug te krijgen ten belope van een bedrag dat naar evenredigheid wordt berekend in verhouding tot de duur van het gebruik van het voertuig in Polen – er niet toe leidt dat binnenlandse ondernemers die personenauto's uitvoeren naar derde landen (of intracommunautaire leveringen van dergelijke auto's verrichten), in strijd met artikel 56 VWEU (artikel 36 van de EER-Overeenkomst), minder concurrerend worden dan handelaren uit andere Unielidstaten die dergelijke voertuigen uitvoeren (of intracommunautair leveren), en of dit bijgevolg niet met zich meebrengt dat de vrijheid van dienstverrichting wordt beperkt ten aanzien van de handel in personenauto's.
- 15 In de onderhavige zaak betoogt de partij in zoverre dat wanneer haar in een situatie als die van deze zaak – waarin de duur van het verbruik van de personenauto op het grondgebied van het land van betaling van de accijns onbeduidend is ten opzichte van de gehele periode van exploitatie en nut van de auto – zelfs maar een gedeeltelijke teruggaaf van de betaalde accijns wordt ontzegd terwijl niet wordt betwist dat de auto buiten het grondgebied van de Europese Unie is gebracht, bovengenoemde beginselen worden geschonden. Niets rechtvaardigt namelijk het standpunt dat een entiteit die een personenauto naar het buitenland vervoert (of uitvoert) nadat deze auto is ingevoerd, de volledige accijns zou moeten betalen op de enkele grond dat de auto is geregistreerd, ongeacht de aard van deze registratie en de duur van het gebruik (verbruik) van het voertuig in Polen.

In het kader van het middel met betrekking tot de schending van de artikelen 36 en 37 van de EER-Overeenkomst voert de partij in dit verband aan dat ook Noorwegen – waarnaar de litigieuze auto is uitgevoerd en waar de invoer van auto's is onderworpen aan een verbruiksbelasting die vergelijkbaar is met de Poolse accijns – partij bij die Overeenkomst is. Bij gebreke van teruggaaf van de accijns aan de verkoper in Polen moet deze accijns in deze situatie bijgevolg

worden aangerekend aan de buitenlandse koper, die behalve die accijns nog een soortgelijke belasting moet betalen op het grondgebied van zijn land, hetgeen in strijd is met het beginsel van de eenmalige heffing van accijns alsook leidt tot een ongerechtvaardigde verhoging van de prijs van het voertuig en tot een vermindering van het concurrentievermogen van de Poolse verkoper ter zake van de verkoop van een dergelijk voertuig op de buitenlandse markt, wat indruist tegen het beginsel van gelijkheid in handelsbetrekkingen.

- 16 In een situatie als die van de onderhavige zaak lijkt het heffen van de volledige accijns ten laste van de betrokken belastingplichtige in strijd te zijn met het beginsel van het vrije verkeer van goederen en diensten (artikel 56 VWEU en artikel 36 van de EER-Overeenkomst), het beginsel van de heffing van accijns op het werkelijke verbruik (in een enkel fase) en het evenredigheidsbeginsel, voor zover de regeling van artikel 107, lid 1, van de accijnswet ten aanzien van een auto die zowel ingevoerd als geregistreerd wordt en vervolgens buiten Polen wordt gebracht (wordt uitgevoerd), niet voorziet in een evenredige belasting (evenredige teruggaaf van accijns) in verhouding tot de duur van het gebruik van die auto in Polen.
- 17 Uiteraard luidt dit vraagstuk niet welke regels een lidstaat moet toepassen bij het vaststellen van een dergelijke evenredige teruggaaf, maar in beginsel lijkt het mogelijk dat een staat de criteria vaststelt die de verwezenlijking van het doel van een dergelijke regeling waarborgen, namelijk het garanderen van de evenredigheid van de accijnsdruk op de belastingplichtige in verhouding tot de duur van het binnenlandse gebruik van het voertuig – hetgeen tevens in overeenstemming zou zijn met het beginsel van het vrije verkeer van goederen en diensten (artikel 56 VWEU en artikel 36 van de EER-Overeenkomst) en het beginsel van de heffing van deze belasting op het werkelijke verbruik (in een enkele fase) – en dat die staat daarbij tegelijkertijd de voorwaarden vaststelt die de voorkoming en bestrijding van accijnsfraude waarborgen.
- 18 De hierboven genoemde twijfels over de uitlegging van artikel 56 VWEU (artikel 36 van de EER-Overeenkomst) tegen de achtergrond van het beginsel van de eenmalige heffing van accijns en het evenredigheidsbeginsel rechtvaardigen het aan het Hof gericht verzoek om een prejudiciële beslissing.
- 19 Om deze redenen heeft de nationale rechter overeenkomstig artikel 267 VWEU geoordeeld als in punt 1 van het dictum.

[omissis] [schorsing van de behandeling]